

betinget af dets Anerkendelse; en saadan Anerkendelse gives i Henhold til Seminarieloven af 15. April 1930 § 15 af Ministeriet for et Tidsrum af 6 Aar, dog saaledes, at ny Anerkendelse skal finde Sted ved Forstanderskifte, og det vil herefter staa i Ministeriets Magt at standse et Privatseminariums Drift ved at undlade at forny dets Anerkendelse ved 6 Aars Periodens Udløb eller ved Forstanderskifte; man mener herefter ikke, at der bør blive Tale om Standsning af et Privatseminarium før ved Udløbet af den nu givne Anerkendelse, medmindre Seminarier selv maatte ønske at ophøre tidligere.

Da der imidlertid i et Seminarium er bundet store Værdier og til dets Virksomhed knyttet mange Mennesker, har Ministeriet ikke ment paa nærværende Tidspunkt at burde foretage et saa alvorligt Skridt som Nægtelse af Anerkendelsen for enkelte af de bestaaende Seminarier uden at kunne tilbyde dem en hensynsfuld Afvikling, og man har ment at burde undersøge, om noget af Privatseminariumerne selv kunde ønske en saadan Afvikling.

Man har derfor ved en fortrolig Skrivelse til alle Privatseminariumer angivet de Vilkaar, som findes i nærværende Forslags § 3, og som Ministeriet mente at kunne foreslaa ved et Privatseminariums Nedlæggelse; man har imidlertid fra alle Seminarier modtaget Svar, hvorefter de — i de fleste Tilfælde med Anerkendelse af den Hensynsfuldhed, hvorunder Standsningen af Seminarierets Virksomhed tænkes foretaget — har svaret afvisende for deres eget Vedkommende.

Herefter bliver det nødvendigt, at Ministeriet træffer Bestemmelse om, for hvilke Seminarier yderligere Anerkendelse bør nægtes, og man søger derfor ved nærværende Lovforslag Bemyndigelse til ved denne Nægtelse af Anerkendelse at tilbyde to Privatseminariumer de nævnte Vilkaar, for hvilke der senere skal gøres Rede. Man har derimod ikke anset det for rigtigt at stille Forslag om Standsning af to bestemte Seminarier, men man vil mene, at Spørgsmaalet om, hvilke Seminarier der skal standse, bør behandles i et kommende Udvalg, hvorefter der ved Lovforslagets anden Behandling eventuelt kan stilles endeligt Forslag i saa Henseende.

Til § 1.

I nærværende Paragraf indeholdes Forslaget om Sammenslutningen af Jonstrup

Statsseminarium og Femmers Kvindeseminarium til „Københavns Statsseminarium“.

Jonstrup Statsseminarium nedlægges, og dets Bygninger overgaar til Finansministeriet til eventuel Anvendelse til andre Statsformaal.

Femmers Seminarium købes af Staten, og i dets Bygning føres Fællesseminariet videre.

Femmers Kvindeseminarium er et velanset Seminarium med gode Traditioner, mod hvis hittidige Drift der intet har kunnet indvendes, ligesom det altid har haft god Tilgang. For en halv Snes Aar siden har Seminarieret bygget en ny, tidssvarende og udmærket Bygning, om hvilken den kgl. Bygningsinspektør efter foretagen Besigtigelse udtaler, at „hele Bygningen gør et tiltalende Indtryk af at være solidt og godt bygget, praktisk indrettet, vel vedligeholdt og med rummelige, godt belyste Lokaler“. Bygningen indeholder foruden Lokaler til Seminarieret og Forskoleseminariet Lokaler til Øvelsesskolen, der er kommunal, men for hvis Benyttelse af Lokalerne Københavns Kommune betaler en aarlig Leje; desuden deltager Kommunen forholdsmæssigt i de til Bygningens Opvarmning, Rengøring og Belysning medgaaende Udgifter; Københavns Kommunes samlede Afgift har i de senere Aar andraget ca. 29 000 Kr. aarlig. Man gaar ud fra, at disse Vilkaar vil kunne overføres paa Staten, naar Seminarieret overgaar til Statsdrift.

Bygningen er opført med Støtte af Staten, der ved Finansloven for 1922—23 tilstod Forstanderen et Statslaan paa 250 000 Kr. (§ 26 V. D. 14.); dette Laan forhøjedes ved Finansloven for 1924—25 med 42 000 Kr.

Bygningen er imidlertid opført i en meget dyr Byggeperiode og er derfor næppe paa nærværende Tidspunkt Byggeomkostningerne værd. Ved den i Henhold til Loven om Tilskud til anerkendte private Seminarier af 4. April 1928 § 1 c. 1. foretagne Vurdering blev Ejendommen ansat til en Værdi af 407 700 Kr., medens Grunden vurderedes til 76 400 Kr. eller i alt 484 100 Kr. Man finder det imidlertid naturligt, at Staten ved Overtagelsen af Ejendommen overtager samtlige paa denne hvilende Hæftelser, saaledes at Forstanderen frigøres for sine Forpligtelser, men ikke faar nogen kontant Godtgørelse ved Købet, skønt de i Aarenes Løb foretagne Afdrag paa Gælden herefter maa afskrives af ham som tabte.

Med Hensyn til Samlinger og Inventar